

Arrest

nr. 334 075 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 augustus 2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 juni 2025 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.08.2024 werd ingediend en op datum van 07.02.2025 en 25.02.2025 werd geactualiseerd door :

S., E. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Tangay op (..)2004

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.12.2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 13.02.2024 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 12.04.2024 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 25.06.2024 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 29.08.2024 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn zesde asielaanvraag werd afgesloten op 23.01.2025 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en zes maanden voor de eerste, één maand voor de tweede, één maand voor de derde, één maand voor de vierde, één maand voor de vijfde en vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar de algemene situatie in Afghanistan (waar de recente gebeurtenissen de nood aan internationale bescherming van Afghanen vergroot zouden hebben, waar er dodelijk geweld gebruikt zou worden, waar willekeurige arrestaties zouden plaatsvinden, waar de toegang tot de gezondheidszorg sterk beperkt zou zijn en waar de sharia zeer strikt geïnterpreteerd zou worden) als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar verschillende internationale rapporten en krantenartikelen. Echter, betrokkene beperkt zich hier tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat hij hierdoor persoonlijk geraakt zou worden. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze bewering niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. We wijzen er verder nog op dat het CGVS tot zes maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Afghanistan op de situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat de commissaris-generaal tot zes maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene situatie in Afghanistan bijzonder moeilijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet

aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan drie jaar in België zou verblijven, dat het hem niet aan energie en sociaal meelevenheid zou ontbreken, dat het hem aan inzet en enthousiasme om te werken evenmin zou ontbreken, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat hij zeer goed geïntegreerd zou zijn, dat hij verschillende loonfiches voorlegt evenals twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet, in wat als een enig middel kan worden beschouwd, het volgende uiteen:

"a) Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigeringsbeslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing:

"(..)"

Verzoeker wenst te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest van 13/07/1993 (Or. Des Etrangers 1994, n077, p. 27), " , . dat artikel 8 E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980". De regularisatiebeslissing moet dus rekening houden met het sociaal en economisch

welzijn dat verzoeker in ons land heeft gevestigd in de zin van artikel 8 E.V.R.M. Verzoeker benadrukt ook dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een schending vormt van zijn recht op privacy.

Er dient gesteld te worden dat verzoeker zes keer een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zijn eerste verzoek tot internationale bescherming werd afgesloten op 15.12.2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zijn laatste verzoek tot internationale bescherming werd afgesloten op 23.01.2025 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In een dergelijk geval moet de Dienst Vreemdelingenzake een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van de betrokkene om zijn privéleven in België uit te oefenen en anderzijds het algemeen belang van de Belgische Staat om een migratiebeleid te voeren en de openbare orde te handhaven. Bij de belangenafweging mag de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ze ook rekening houden met het privéleven.

Verzoeker verblijft sinds juni 2021 in België. Hij is op zeer jonge leeftijd aangekomen in België. Hij was 17 jaar.

Er kan zonder twijfel gesteld worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

Verder wenst verzoeker te reageren dat het moeilijk is om vanuit Afghanistan zelf een aanvraag te doen. Er dient gesteld te worden dat België de jure de facto de Taliban-autoriteiten die aan de macht zijn in Afghanistan niet erkent en dat het Belgische ereconsulaat in Kabul sinds augustus 2021 gesloten is. De aanvraag zou dan via de ambassade van België in Islamabad gedaan moeten worden.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoeker onmogelijk kan gerepatrieerd worden naar Afghanistan. Verzoeker loopt bij terugkeer om onmenselijk behandeld te worden. Hij zal gezien worden als een persoon die verwesterd is.

Verzoeker verwijst naar NANSSEN Profiel 2024-3: Beoordeling van de beschermingsnood van een Afghaanse jongeman in het kader van een volgend verzoek :

Verzoeker is een persoon die blijk geeft van een goede en doorgedreven integratie in België en van een manier van denken die we als westers kunnen omschrijven.

Verzoeker kwam naar België in juni 2021. Hij was 17 jaar. Verzoeker heeft een risicoprofiel. Hij valt immers onder het risicoprofiel 'persoon die wordt gezien als iemand die verwesterd is'.

Verzoeker heeft gewerkt bij H. E. (...) Beringen als operator.

Eveneens is verzoeker in België naar school gegaan. Hij heeft het onthaaljaar van het voltijds secundair onderwijs gevolgd van. Daarnaast heeft hij een opleidingen reachtruckchauffeur en bestuurder interne transportmiddelen heftruck gevolgd. Hij heeft beide opleidingen met succes voltooid. Zijn ambitie om te werken en voortdurend te leren tonen opnieuw zijn verwestering en integratie in België aan.

Verzoeker heeft een breed netwerk en grote vriendenkring uitgebouwd in België. Hij heeft een sociale band gecreëerd in België.

In de Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan van januari 2023 en in de recentste Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 zijn door het Europees Asielagentschap personen die als verwesterd worden gezien, geïdentificeerd als risicoprofiel. Volgens het Europees Asielagentschap vallen onder dit specifieke profiel,

"[P]ersons who are perceived as 'Westernised' due, for example, to their activities, behaviour, appearance and expressed opinions, which may be seen as non-Afghan or non-Muslim. It may also include those who return to Afghanistan after having spent time in Western countries."

(vrije vertaling: "Personen die worden gezien als 'verwesterd' door bijvoorbeeld hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim. Het kan ook gaan om mensen die terugkeren naar Afghanistan na een tijd in westerse landen te hebben doorgebracht.")

Om te bepalen of er sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden vervolgd, moet volgens het Europees Asielagentschap rekening worden gehouden met een aantal risicobepalende omstandigheden. Deze risicobepalende omstandigheden hebben betrekking op het gedrag dat door verzoeker is eigen gemaakt, de zichtbaarheid van verzoeker, regio van afkomst en conservatieve omgeving, geslacht, leeftijd, duur van het verblijf in het westen, etc. De RvV oordeelt met betrekking tot verwestering dat, "Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de

mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd."

Uit de rechtspraak van de RvV blijkt dat de Raad in de eerste plaats waarde hecht aan de leeftijd waarop verzoekers naar België zijn gekomen en de hoeveelheid tijd die zij in België hebben doorgebracht. Daarbij is de Raad niet enkel van mening dat de vormende jaren van belang zijn, maar ook de laatste jaren van adolescentie. Deze laatste jaren van adolescentie vormen, volgens de RvV, een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Het zijn de jaren waarin een wereldbeeld wordt gevormd en waarden en normen worden aangenomen. De Raad hecht verder waarde aan de mate waarin verzoekers zich hebben opengesteld voor de Belgische en westerse cultuur en de mate waarin zij zijn geïntegreerd in België. Daarbij kijkt de RvV naar in hoeverre verzoekers zich met verlangen en enthousiasme hebben opengesteld voor de Belgische samenleving, in hoeverre zij een landstaal hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd, jobs hebben gehad en welk soort jobs dit waren, welke significante personen van invloed zijn geweest op verzoekers hun ontwikkeling van waarden en visies, etc.

Verzoeker was 17 jaar toen hij in 2021 in België arriveerde. Zoals hierboven aangegeven is de RvV van mening dat de laatste jaren van adolescentie een belangrijke en bijzondere fase vormen in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Adolescentie wordt beschreven als de periode waarin men zich ontwikkelt tot volwassene. Wetenschappers zijn het echter niet volledig eens over welke periode precies onder adolescentie valt. De World Health Organisation (hierna: WHO) stelt dat dit de fase tussen 10 en 19 jaar is. Er zijn evenwel verschillende wetenschappers die stellen dat deze ontwikkelingsfase tot wel 24 jaar of nog later kan duren. Afgaande op de inzichten van deze wetenschappers heeft verzoeker zijn laatste jaren van zijn adolescentie in België doorgebracht. Uit de getuigenissen hierboven blijkt ook dat verzoeker zich in België verder ontwikkeld heeft. Inmiddels verblijft verzoeker al meer dan 4 jaar in België.

Verzoeker toont een actieve deelname aan de Belgische samenleving aan via werk, onderwijs en zijn sociale banden. Het eigen maken van een van de landstalen, zijn sociale omgeving, laat zien dat hij goed en doordreven is geïntegreerd in België. Zijn verblijf in België heeft een grote impact gehad om de manier waarop hij denkt en zich gedraagt. Het risico dat hij zal worden gezien als aangetast door de westerse waarden is hierdoor ernstig verhoogd. Daarom zal verzoeker grote moeilijkheden ondervinden bij het naleven van de heersende regels en normen van de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Met de machtsovername door de Taliban, zijn de risico's op het moment van aankomst en bij doorreis door Afghanistan ook verhoogd en moeten deze uitgebreider beoordeeld worden. In casu, naar analogie met de beslissing van het EHRM in Sufi en Elmi en de Country Guidance Determinations van de UK Upper Tribunal moet het CGVS stap voor stap onderzoeken wat het risico is dat de Taliban verzoeker aanhoudt op de luchthaven of bij een ander checkpoint, wat het risico is dat verzoeker vervolgens zal worden ondervraagd en afsluitend in hoeverre deze ondervraging zou kunnen leiden tot foltering, een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er bestaat aldus een grote onzekerheid en onvoorspelbaarheid over hoe de Taliban zal omgaan met personen die terugkeren uit Europa. In casu zou er bij de beoordeling van de risico's voor verzoeker bij aankomst in Afghanistan aldus het nodige gewicht moeten worden toegekend aan deze onzekerheid en onvoorspelbaarheid. In de eerste plaats wordt opgemerkt dat de Taliban op zijn minst sceptisch staat tegenover het westen en ambigu is wat betreft personen die Afghanistan hebben verlaten voor Westerse landen. Aan de ene kant worden personen die Afghanistan hebben verlaten voor het westen gezien als geen goede moslims en zondaars. Dr. Lize Schuster wijst bijvoorbeeld op het volgende

"There are also some individual Talibs who have made speeches, saying that you should not be leaving. That it's a sin, gonah, to leave, that those who leave are sinners. They shouldn't be described as muhajir, because muhajir is a term for those who had to flee for religious reasons, and anybody who describe someone who leaves as muhajir, are themselves sinners."

(vrije vertaling: "Er zijn ook enkele individuele Talibs die toespraken hebben gehouden waarin ze zeggen dat je niet weg moet gaan. Dat het een zonde is, gonah, om te vertrekken, dat degenen die vertrekken zondaars zijn. Ze zouden niet als muhajir beschreven moeten worden, want muhajir is een term voor degenen die om religieuze redenen moesten vluchten, en iedereen die iemand die vertrekt als muhajir beschrijft, is zelf een zondaar.")

Het feit dat de Taliban alle Afghaanse personen die in het buitenland wonen heeft opgeroepen om terug te keren naar Afghanistan, betekent dan ook niet zonder meer dat deze personen geen gevaar zouden lopen. De opperste leider heeft weliswaar alle Afghaanse personen die in het buitenland wonen, opgeroepen om terug te keren, hij waarschuwde daarbij wel, "[T]hat if anyone disobeyed the amnesty and tried to start a war in the country, they would "face a harsh and severe reaction."

(vrije vertaling: "Dat als iemand de amnestie zou negeren en zou proberen een oorlog te beginnen in het land, hij "een harde en strenge reactie tegemoet zou zien".)

In de tweede plaats wordt opgemerkt dat er sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa. De beschikbare

landeninformatie biedt dan ook geen zicht op hoe de Taliban in de praktijk zal omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan uit het westen. Er bestaat geen duidelijkheid over de controles op de luchthaven in Kabul, hoe de Taliban bijvoorbeeld identiteitsdocumenten zal ontvangen die zijn afgegeven door ambassades die nog trouw zijn aan het oude regime en/of in hoeverre de Taliban beschikt over een monitoringssysteem om na te gaan waar een persoon is geweest, welke functie hij mogelijk vroeger in Afghanistan heeft gehad, familieleden die gezocht worden, of telefoons worden doorzocht, etc.

De disciplinaire acties of straffen als gevolg van het niet naleven van de strikte normen zijn zo ernstig dat zij vallen onder reikwijdte van artikel 3 EVRM oftewel artikel 48/4, § 2, onder b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn door de Taliban talrijke checkpoints opgesteld, in Kabul, maar ook daarbuiten. De checkpoints zijn opgericht onder andere om de sociale normen te kunnen handhaven. Het bestaan en het doel van deze checkpoints worden door verschillende bronnen bevestigd. Bij deze checkpoints kunnen personen om allerlei redenen worden gestopt; hun spullen kunnen gecontroleerd worden en hun telefoons kunnen doorzocht worden. Deze personen riskeren dan onmenselijk te worden behandeld; zo kan men worden beschoten, geslagen, willekeurig worden gearresteerd en gedetineerd.

Er dient gesteld te worden dat alle elementen in het dossier leidt tot de vaststelling van een gegronde vrees van verzoeker voor vervolging ten aanzien van Afghanistan omwille van zijn problemen met de Taliban en omwille van zijn verwestering. Verzoeker toont aan dat hij een persoon is die in Afghanistan zal worden gezien als iemand die 'verwesterd' is. Verzoeker kwam naar België in juni 2021. Hij was 17 jaar. Hij verblijft al meer dan 4 jaar in België. Hij heeft hier een werkervaring opgebouwd en is naar school gegaan. Daarnaast heeft verzoeker in België sociale contacten opgebouwd. Hij heeft hier een vriendenkring opgebouwd. Verzoeker loopt een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of artikel 48/4, § 2, onder b) van de Vreemdelingenwet vanaf het moment dat hij onder de aandacht komt van de Taliban. Concreet zal verzoeker via Kabul International Airport naar Afghanistan moeten reizen. Er dient erop gewezen te worden dat verzoeker geen recente ervaring heeft met het leven onder de Taliban. Hij verblijft immers al sinds 2021 in België. Bovendien zal verzoeker bij aankomst identificeerbaar zijn als een persoon die reist vanuit het westen, omwille van zijn vertrekpunt dan wel omdat hij zal moeten reizen op een Afghaans paspoort afgegeven in het westen door een consul van het oude Afghaanse regime. Er bestaat dan ook een reëel risico dat verzoeker al direct op de luchthaven onder de aandacht komt van de Taliban. Het is moeilijk om met enige zekerheid te voorspellen wat er precies zal gebeuren met verzoeker als hij onder de aandacht komt van de Taliban. Er moet bijzonder gewicht worden toegekend aan de onzekerheid en onvoorspelbaarheid van hoe de Taliban zal reageren, in de luchthaven en aan de talrijke checkpoints die steeds door verschillende Talibs bemand zullen zijn met hun eigen perceptie van personen die Afghanistan hebben verlaten voor een westers land. Daarnaast moet er bijzonder gewicht worden aan het ondoorzichtige, inconsistent juridische systeem en het heersende klimaat van straffeloosheid voor mensenrechtenschenders. Het is aldus duidelijk dat de groep waar verzoeker toe behoort in casu een risicogroep betreft die nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker loopt een reëel risico om vermoord te worden door de Taliban. Hierdoor kan verzoeker dan ook niet gerepatriëerd worden naar Afghanistan.

Dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan ook in strijd is met artikel 3 en artikel 8 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001,

nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Waar verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in hoofddeel gemotiveerd heeft dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij bepaalde sociale bindingen met de Belgische samenleving heeft opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘*privéleven*’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), en zij aldus niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad wijst erop dat, zoals ook de verwerende partij terecht motiveert in de bestreden beslissing, de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het precair verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip ‘*privéleven*’ doelt immers op het netwerk van sterke persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt.

Verzoekende partij heeft in haar aanvraag niet meer gedaan dan erop te wijzen dat zij al meer dan drie jaar in België verblijft, zij hier opleidingen gevolgd heeft, gewerkt heeft en geïntegreerd is. Dienaangaande heeft zij loonfiches voorgelegd alsook enkele getuigenverklaringen. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens haar verklaringen pas medio 2021 naar België gekomen. Verzoekende partij was toen reeds zeventien jaar oud. Zij is nooit toegelaten tot verblijf en heeft ook enkel legaal kunnen werken in afwachting van de behandeling van haar verzoek(en) om internationale bescherming. Zij kan derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de door haar bij de aanvraag voorgelegde geringe getuigenverklaringen evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Haar subjectieve overtuiging dat zij omwille van haar – precair – verblijf in België en de leeftijd waarop zij naar België kwam een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld in België volstaat niet. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

De Raad benadrukt verder dat, voor zover toch een beschermenswaardig privéleven zou voorliggen, de verwerende partij evenzeer heeft vastgesteld dat een terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te

dienen het privéleven van verzoekende partij niet in die mate verstoort dat dit een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Het loutere feit evenwel dat verzoekende partij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van haar verzoek(en) om internationale bescherming, op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zoals reeds aangehaald is verzoekende partij naar België gekomen op 17-jarige leeftijd en heeft zij aldus het grootste deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Zij is aldaar geboren en getogen en spreekt ook de taal van het herkomstland. Uit de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar verzoeken om internationale bescherming blijkt voorts dat verzoekende partij nog een familiaal netwerk in Afghanistan heeft waarmee zij in contact is en waarop zij indien nodig kan terugvallen, dit terwijl zij geen familieleden heeft die in België verblijven. De eventuele sociale banden met België kan zij ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eerder welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Verzoekende partij is, gelet op de afwijzing van haar verzoeken om internationale bescherming, actueel hoe dan ook niet meer gerechtigd om te werken in België. Verder toont zij ook niet aan dat zij in haar land van herkomst of elders waar zij kan verblijven niet eveneens kan werken en zo kan zorgen voor haar levensonderhoud. Andermaal wordt er ook op gewezen dat

verzoekende partij tijdens haar verzoeken om internationale bescherming uitdrukkelijk verklaarde wel degelijk nog een familiaal netwerk te hebben in Afghanistan, waaronder haar moeder en een oom, zodat evenmin blijkt dat zij aldaar geen opvangnetwerk meer heeft. Verzoekende partij, die een volwassen jonge man is en die blijkens haar historiek doet getuigen van een grote zelfredzaamheid, maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat zij in haar land van herkomst of elders waar zij kan verblijven niet opnieuw een privéleven kan leiden of zulks niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing haar persoonlijke belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.6. Verzoekende partij betoogt voorts dat het moeilijk is om vanuit Afghanistan zelf een aanvraag te doen en dat de aanvraag via de Belgische ambassade in Islamabad moet gedaan worden. De Raad wijst er evenwel op dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar de bevoegde diplomatieke post te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij voorgaand argument geenszins heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag zodat zij bezwaarlijk kan verwachten dat de verwerende partij daaromtrent motiveert.

2.7. Verder, waar verzoekende partij voorhoudt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gevaar loopt, dient vastgesteld dat de verwerende partij als volgt gemotiveerd heeft: *“Betrokkene verwijst naar de algemene situatie in Afghanistan (waar de recente gebeurtenissen de nood aan internationale bescherming van Afghanen vergroot zouden hebben, waar er dodelijk geweld gebruikt zou worden, waar willekeurige arrestaties zouden plaatsvinden, waar de toegang tot de gezondheidszorg sterk beperkt zou zijn en waar de sharia zeer strikt geïnterpreteerd zou worden) als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar verschillende internationale rapporten en krantenartikelen. Echter, betrokkene beperkt zich hier tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat hij hierdoor persoonlijk geraakt zou worden. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze bewering niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. We wijzen er verder nog op dat het CGVS tot zes maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Afghanistan op de situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat de commissaris-generaal tot zes maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene situatie in Afghanistan bijzonder moeilijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.”*

Zoals inderdaad blijkt heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tot zesmaal toe uitgesproken over de vrees van verzoekende partij bij terugkeer naar het herkomstland. Uit de afwijzingen van haar verzoeken om internationale bescherming komt genoegzaam naar voren dat de voorgehouden vluchtmotieven van verzoekende partij ongeloofwaardig zijn en verder heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat op basis van de beschikbare objectieve informatie niet kan blijken dat elke Afghaan die terugkeert als verwesterd wordt beschouwd noch kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Een individueel onderzoek is vereist. *In casu* heeft de commissaris-generaal evenwel vastgesteld dat verzoekende partij geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer dusdanig negatief gepercipieerd zal worden dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De laatste beslissing van de commissaris-generaal in die zin is zeer recent nu zij dateert van 22 januari 2025. Door te verwijzen naar algemene informatie die al in ogenschouw werd genomen, minstens geen andere informatie bevat dan degene die al in ogenschouw werd genomen door de commissaris-generaal, en er opnieuw op te wijzen dat zij op 17-jarige leeftijd naar België is gekomen en zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren, slaagt verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat zij bij terugkeer vanuit het Westen naar Afghanistan dient te vrezen voor haar leven of een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling. De Raad herhaalt hierbij dat verzoekende partij pas op 17-jarige leeftijd naar België is gekomen en aldus haar vormende jaren in Afghanistan heeft gekend. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds vier jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe. Verzoekende partij kan met haar loutere verwijzing naar haar verblijf van enkele jaren in Europa en de voormelde elementen geenszins volstaan om aan te tonen dat de conclusies van de commissaris-generaal niet meer opgaan en dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar Afghanistan, dit temeer zij in Afghanistan nog een familiaal netwerk heeft dat haar kan bijstaan. Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan

de vaststellingen van de verwerende partij inzake de afwijzingen van haar verzoeken om internationale bescherming.

Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.8. Verzoekende partij maakt met haar betoog dat niet verder reikt dan hiervoor besproken, geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER